

тше.

— Влияние от нѣкоя планета, която наблюдаваме, — казваше Ян Бибианъ и бързо измѣняше посоката.

По тоя начинъ той измѣняше нѣколко пѣти направлението, като поддържаше бързото въртене на стрелката. Съ това той избѣгваше влиянието на нѣкои отъ голѣмитѣ планети, които можеха да го повлѣкатъ и да го отбиятъ отъ пѣтя му.

Той имаше хиляди остроумно изработени инструменти, въ видъ на епирала, на часовници, на тръбички, които наблюдаваше непрекъснато и които му помагаша да върви право къмъ луната, но сега се не виждаше. (Продължава)

Шегобиецътъ и скжперникътъ

Нѣкога въ Китай живѣеше единъ доста простъ човѣкъ, по име Жи-Пей, когото всички считаха за будала. Но той бѣше по-уменъ отъ много умни хора и заради това при него отиваха мнозина за съветъ.

Така единъ день отиде при него за съветъ голѣмъ богаташъ и голѣмъ скжперникъ. Той му каза:

— Ще полудѣя, ако не ме спасиш!

— Въ какво се състои работата? — запита го Жи-Пей.

— Ахъ, имамъ непоносими съседи. Отъ лѣвата ми страна казанджия, а отъ дѣсната — ковачъ. Отъ зори

до късна вечеръ непрестано главата ми прѣци отъ шумъ, а за ушитѣ си да не говоря. Моля те, намѣри нѣкой начинъ да се изселятъ тия хора.

Патицата и орелътъ

Отъ Чика-Божя.

Като летѣше отъ планината Фрушка къмъ Космай, единъ орелъ се залута на хълма Топчидере и се спусна всрѣдъ лозето на нѣкой си богаташъ, и то тъкмо надъ изкуствения рибникъ. Смутенъ и ненавикналъ, той започна да оглежда своята почивна спирка, когато изведнажъ изкрѣка нѣкакъвъ кресливъ гласъ:

— Каква честь, драги царю на въздуха, каква честь! Много ми е приятно, че си ни дошелъ на гости. Дали ти е дожалѣло за насъ или сѣ те принудили гладътъ и зимата да се подслонишъ въ нашия край?

Орелътъ зачудено се обърна и забеляза една домашна патица, която се клатушкаше на своитѣ кжси крака.

— Нито зима, нито гладъ не могатъ ме пропѣди отъ моитѣ дивни висоти, — отговори гордо орелътъ. Свободенъ и господаръ на всичко, което се намира подъ очитѣ ми, азъ летя надъ облацитѣ и си отпочивамъ на Триглави, Копалоникъ и Шаръ-планина, отъ кждето гледамъ хората и звѣроветѣ по-дребни отъ мушници,

низко подъ мене. Азъ прѣвъ поздравявамъ слънцето, което изгрява и последенъ го изпращамъ при заляване.

— Да, но все пакъ гладувашъ, — подигравателно го прекъсна патицата, — защото не умѣешъ да се справяшъ съ днешния свѣтъ, а днесъ, орльо, трѣбва да бждешъ въ всичко вещъ и за всичко способенъ. Защо не вземешъ примѣръ отъ мене; азъ

Пакостница

Боже, колко лоша стана мойта шарена Писана,

нито дреме, ни лежи — но, когато заснѣжи,

тя минава бавно въ двора на съседа, край стобора

дебне, после крадишкомъ влиза въ неговия домъ,

и се скрива на мазето въ синкавия жгълъ, дето

е събрана зимнина, за децата, и храна.

Тамъ остава тя, богато да се храни, до когато

дойде стариятъ съседъ и започне, зълъ и бледъ,

съ тънка дрѣнова тояга по гърба да я налага,

та да я прогони вънъ, дето, като въ страшенъ сънъ,

подиръ нея се премѣтатъ камъни или дървета,

докато прескочи, въ мигъ съ диви писъци и съ вийъ

заснѣжената ограда — но на нея туй се пада:

щомъ обича да краде, вмѣсто млѣко, бой яде!

Борисъ Маковски

— Това е лесно — отговори Жи-Пей, — само трѣбва да развържешъ широко кесията си.

Скжперникътъ въздъхна дълбоко и каза:

— Ако е нужно и това ще сторя.

— Нужно е, защото само съ добро възнаграждение мога ги придума да се изселятъ. По тази причина, за всѣки отъ тѣхъ, ще ми дадешъ по десетъ лири и десетъ за моя съветъ и трудъ.

Скжперникътъ се позамисли малко, защото не му се даваше толкова злато. Но като се сѣти за ужасния шумъ и трѣсъкъ на съседитѣ си, развърза кесията си и даде на Жи-

Пей тридесетъ лири.

— Почакай ме! — каза Жи-Пей и отърча при двамата занаятчи.

Следъ нѣколко минути той се върна и каза на скжперника:

— Щастливъ си! Съгласиха се да се премѣстятъ още днесъ.

Не измина нито половинъ часъ и чирацитѣ на казанджията и ковача започнаха да изнасятъ отъ работилницитѣ си разни тезгяхи, наковални, мѣхове, чукове и разни сждове съ гвоздеи, подкови. Майсторитѣ наблюдаваха да не се забрави нѣщо.

Скжперникътъ се зарадва, мина покрай тѣхъ ужъ случайно и имъ каза:

Най-опасниятъ звѣръ

Индийска басня.

Живѣли нѣкога въ джунглитѣ тигъръ и тигрица съ своитѣ три деца. Когато тигърътъ остарѣлъ и усѣтилъ своя край, събралъ децата си да се прости съ тѣхъ и да имъ предаде последния си съветъ:

— Запомнете, деца мои, че тигърътъ е царъ на джунглитѣ и че въ лова си никога не се измамва. Сжществуватъ на свѣта само едно животно по-силно и по-лукаво отъ тигъра. Нарича се то — човѣкъ. Съветвамъ ви въ предсмъртния си часъ — нито да го преследвате, нито да го убивате!

Отъ тритѣ деца, дветѣ били по-разумни и послушали съвета на баща си. Тѣ гонили само сѣрни, дивы свине и другъ дивечъ, а отъ хората бѣгали като отъ огънь. Но най-младиятъ тигъръ билъ неразуменъ и твърдоглавъ.

— Какво е това животно човѣкъ, че да не мога да го разкъсамъ, когато си пожелаю? Слушалъ съмъ, че не е много силенъ, че нѣма опашка, нито голѣми лапи, а само обикновени зѣби и нокти. Щомъ мога съ единъ ударъ на опашката си да убия еленъ, защо тогава да не убия и изямъ човѣкъ?

Най-младиятъ не послушалъ бащиния си съветъ, нито майчинитѣ и братовитѣ предупреждения и тръгналъ да търси човѣка. По пѣтя срещналъ старъ биволъ и го запиталъ:

— Какво си ти? Да не си човѣкъ?

— Не. Азъ съмъ обикновенъ, старъ биволъ.

— Кажи ми тогава, кжде мога да намѣря човѣка?

— Пази се отъ него, млади тигре! Той е опасно и коварно сжщество. Ето, служихъ му цѣлъ вѣкъ и на старини ме пропѣди въ гората. Лукавъ и опасенъ е човѣка! Бѣгай отъ него!

Усмивналъ се тигърътъ и тръгналъ по-нататъкъ. Край единъ пѣтъ срещналъ стария слонъ. Кожата му била страшно набръчкана, ожулена, очитѣ му загаснали отъ старостъ, а по шията си ималъ рана отъ ударъ

— Ахъ, драги съседи, значи одържахте думата си и се изселявате. То ва е много мило отъ ваша страна. Само се чудя какъ тѣй бързо можатъ да си намѣрите нови работилници! Кжде се преселвате?

Ковачътъ лукаво се усмихна и му отговори:

— Придържаме се въ твоята наредба, господарю, и се преселваме. А по съвета на Жи-Пей наредихме така: казанджията ще се премѣсти въ моята работилница, а азъ въ неговата. И така азъ нѣма повече да ти бжда дѣсенъ съседъ, който те чука си да заглушава дѣсното ти ухо, а казанджията нѣма да ти дотѣга на лѣвото ухо. А когато ти омръзне този шумъ, тогава кажи на Жи-Пей и той ще съумѣе да ни наговори изново да се премѣстимъ въ старитѣ си работилници.

Примѣрътъ на господаря

Живѣеше единъ богатъ човѣкъ, който имаше всичко много и все пакъ не бѣше доволенъ. За най-малката дреболия той се сърдѣше на слугата си и поради това ставаше по-нервозенъ.

Веднажъ, както обикновено, той се завърна въ дома си за обѣдъ. Намѣри, че едно ястие било много горещо, а друго студено. Той грабна чениитѣ и ги захвърли презъ прозореца.

Какво направи слугата му като видѣ всичко това?

Започна да хвърля и той презъ прозореца хлѣба, месото, приборитѣ — всичко отъ масата.

Богаташътъ изненаданъ отъ това извика:

— Ти лудъ ли си! Какво правишъ?

— Помислихъ си, господарю, че искате да обѣдвате на двора, защото времето е хубаво и побързахъ да последвамъ вашия примѣръ.

съ желѣзо.

— Какво си ти? Да не си човѣкъ? — запиталъ го тигъра.

— Не, азъ съмъ старъ, твърде старъ слонъ.

— Тогава ми кажи, какъвъ звѣръ е този човѣкъ? Желая да го намѣря и хвана. Помогни ми съ нѣкой съветъ.

— Пази се отъ него, млади тигре! Виждашъ ли колко голѣмъ съмъ? Знаешъ, бѣхъ царъ на горитѣ, но човѣкътъ ме зароби и превърна на последенъ слуга. А щомъ остарѣхъ, най-позорно ме натири. Бѣгай отъ него! . . . Бѣгай, че те чака голѣма беда! . . .

Тигърътъ презрително се усмихналъ, тръгналъ нататъкъ и дочулъ, че въ гората нѣкой сѣче дърва. Когато стигналъ при дърварина, запиталъ го, какъвъ е.

— Ей, че си глупавъ, тигре! Не виждашъ ли че съмъ човѣкъ?

— Твърде добре! . . . Тъкмо тебѣ търся, за да те убия и изямъ. . .

— Мене ли? — усмихналъ се човѣкътъ — Не е тѣй податливъ човѣкътъ, за да се остави на единъ тигъръ да го победи. Но хайде да идемъ у дома, за да ти покажа нѣщо, което е отъ голѣма полза за тебе.

Тръгнали заедно и стигнали до кждата на човѣка, съградена отъ здрави стени.

— Какво е това? — запиталъ го тигърътъ.

— Това е кждѣ! Но нека ти покажа какъ съмъ я съградилъ.

Влѣзли вътре, а следъ това човѣкътъ излѣзълъ и заключилъ следъ себе си вратата.

— Виждашъ ли, колко си глупавъ! Сега вече нищо не можешъ ми сторити!

— Съ какво право, ти, слабо и жалко сжздание, имашъ кждѣ, а пъкъ азъ, по-силниятъ отъ тебе, да скитамъ безъ подслонъ!

— Добре, щомъ ти харесва, стой тамъ! Сега азъ свободно ще си ходя — казалъ човѣкътъ.

И като взелъ ключътъ, заключилъ добре вратата, после грабналъ брадвата си и отишелъ наново за дърва въ гората.